

litit, som Regjeringen nu i en Narrække har ført. Denne Politit begyndte jo med, at Regjeringen bekæmpede den Paastand fra dette Things Side, at Regjeringen maatte for at kunne regjere være i Overensstemmelse ikke alene med Landstthinget, men ogsaa med Folkethinget. For at kunne gennemføre sin Stilling der, kom Regjeringen Skridt for Skridt videre i Retning af Brud paa Forfatningen, og det Skridt, her er sket, er den sidste Konsekvens — jeg vil ikke sige det sidste i Tid, maaske heller ikke i Omfang — men det betegner et nyt Skridt og et afgjørende Skridt i den Retning, Regjeringen er slaet ind paa. Der blev i Forgaars fra et æret Medlems Side henvist til, hvorledes Regjeringen Skridt for Skridt var gaaet videre med Hensyn til at sætte sig ud over Bevilningsmyndigheden, hvorledes den i 1877 havde holdt sig til de to Things Bevillinger, hvorledes den i 1885 endnu havde hævdet at ville være i Overensstemmelse med det ene Thing, nemlig Landstthinget, hvorledes den saa i 1886 var nødt til kun at være i Overensstemmelse med sig selv, idet der ikke fandt nogen officiel, grundlovmæssig Finantsbehandling Sted i Landstthinget, saaledes at Regjeringens Standpunkt var, at være i Overensstemmelse med sin eget forelagte Budget. Men det er efter min Mening ikke det, der er det Karakteristiske ved hvad der er sket, hvad der her er sket, er i Birkeligheden et Skridt, hvorigjennem Regjeringen ikke blot fuldstændig opgiver at være i Overensstemmelse med sit teget forelagte Budget, men hvorved det overhovedet opgiver Hensynet til Rigsdagen. Den har begyndt med at sige, at Thingene ere ligeberettigede, er saa gaaet over til at sige: Kunne vi saa det ene Thing med, saa er det nok; men her har den slet Ingen med sig, hverken Folkething eller Landstthing, den er gaaet paa egen Haand uden nogen som helst Bevilling fra nogen Side, efter at Rigsdagen var hjemsendt uden at have Billigelse fra Lovgivningsmagts to Faktorer. Det er den sidste og korrekte Konsekvens af den Politit, den fører til Slut til, at Regjeringen sætter hele Rigsdagen ud af Spillet. Der begyndes med Folkethinget, saa gaar Landstthinget bag efter, saa at der er ikke Andet tilbage end det, som jeg vilde ønske, heller ikke en Gang var, nemlig et vist bestemt Parti, som Regjeringen er nødt til at tage Hensyn til, og dette Parti som Regjeringen nu har ladet sig bestemme og lede af i sin Politit, navnlig i det sidste Aarstid, det er igjen noget forskjelligt fra det, som man tidligere kaldte Regjeringens Venner. Det, der tidligere hed Regjeringens Venner, maatte navnlig

siges at falde noget sammen med Rigsretten. Der var hos Regjeringen en Bestræbelse for, selv hvor den ikke kunde faae det ene Thing med og overhovedet ikke faae nogen gennemført Behandling af sine Forslag eller faae fuld Tilslutning noget Sted, saa i det Mindste at sikke sig Rigsretten. Regjeringen byggede saa sin Politit paa Rigsretten og sagde: Vi ere i Overensstemmelse med Rigsretten, og saa prøvede den paa at komme nogen Vej, og det var ganske konsekvent, at Regjeringen derfor altid søgte at lede Rigsretten i Fristelse ved at lade dens Medlemmer i Forveien stemme over de Bevillinger, som den siden skulde dømme den for. Det har Regjeringen nu opgivet, der er Ingen, som har stemt derfor, hverken Rigsretten eller Landstthinget har havt Noget dermed at gjøre. Det er rent og pure Foranstaltninger til Ære for Militarismen i Danmark — det er ikke en Smule Andet. Det er ikke Landets Selvstændighed, som sikkes ved, hvad der er sket — det skal jeg siden vise, det fremgaar tydeligt af Slutningen af Anmærkningerne her, at det, som er naaet i saa Henseende, er affurat lig Kul. Det, der her er sket, er hverken tilfredsstillende for Folket eller for noget Menneske i Verden undtagen for Militarismen i Danmark, for et ganske bestemt Parti, som Regjeringen her hjemme har kastet sig resolut i Armene paa, det er Skridtets Betydning; dette beklager jeg i høieste Grad. Der var et Dieblit, hvor det syntes, som om Regjeringen betænkte sig i saa Henseende, men det har da vist sig, at det er gaaet denne Regjering, som det gaar alle Regjeringer, der begynde en Konflikt med den lovlige Repræsentation i Landet, man gaar bestandig et Skridt videre, indtil man havner i Landets Militærparti. Og der ere vi da ogsaa komne. Naar jeg siger Militarisme, forbinder jeg et ganske bestemt Begreb med dette Ord. Jeg veed, at det ofte er blevet sagt, at Ordet Militarisme kan ikke anvendes paa danske Forhold. Danske Militære protesterer ivrigt imod at kaldes Militarister. De forstaa derved en smukt uniformeret, noget hovmodig og overlegen Del af Befolkningen, som dominerer de Andre, hvad jeg altsaa vilde kalde en Slags Standsregimente i Landet. Men det er ikke Militarisme. Man kan være meget slet uniformeret, ja se overordentlig civil ud i den ydre Opræden og være Militarist alligevel. Det er ikke det Glimrende, det kommer an paa, man kan være med til at udgjøre en overordentlig udhytig Hær og dog være Militarist af reneste Vand. Det, der bestemmer Militarismen, er, at den til-